

INGOVÁNYOS UTAKON.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

A VERONKA nagy haragját Gabika rögtön tapasztalhatta, bár egyelőre csak annyiban, hogy Veronka, amint legelőször találkozott vele, villogó szemmel, indulattól remegő hangon kiáltá:

— No várj! Te áruló! Miattad vesztettem el végkép a kedves kutyácskám! Majd megfizetek érte!

Gabika magyarázni akarta, hogyan történt, de Veronka ott hagyta a faképnél, szóba sem állt vele többé. Igaz, hogy többi testvéreivel sem beszélt; de ezek nem sokat törődtek vele.

— Durczás kedvében van megint, szólt Dezső. Hagyni kell . . . majd belé un. Majd csak elfelejti lassanként a Puncsikáját.

Mert most már nem volt többé titok a kutyácska históriája, maga a néni is beszélt róla, és így Gabikának sem volt oka, hogy titkolja. És mert Veronka hadi lábra helyezkedett vele, tehát Gabika most már ismét folyvást Jolánkával és Dezsővel volt együtt s újra bekövetkezett, amit a jó öreg nagymama mondogatott róla: hogy nagyon példás, okos fiu tud lenni, ha a nagyobb testvérek társaságában van. Csöppet sem tagadta, hogy oktalan és helytelen csiny volt, amit Veronkával együtt követtek el. De mégis vakargatta a füle tövét.

— Csak az a baj, hogy Veronka most reám haragszik, mondá. De hát veszni hagytam volna azt a szegény állatot? Azt hittem, ugy cselekszem jól . . .

— Ne is aggódjál, mert egészen helyesen jártál el, felelé Jolánka bölcs komolysággal. Majd beszélék én Veronkával és

megpróbálom, hogy helyre csavarjam a fejét.

— Bajosan fog sikerülni, kételkedett Dezső. Még eddig soha sem sikerült senki-nek, még apácskának sem.

Jolánka azonban mégis megpróbálta. Mert nincs az rendjén, hogy testvérek mint haragos ellenségek nézzenek egymásra.

— Kivált hogy nincs is igazad egy csöppet sem, mondá Veronkának.

— Azt én jobban tudom, felelé Veronka. Elárult, megcsalt! Én nem engedtem meg neki, hogy fölfedezze a kutyácskám rejtekhelyét, ha a néni meg nem igéri, hogy megtarthatom.

— Legyen eszed, Veronka. Hát ugyan mi lett volna akkor, ha Gabika nem fedezi föl és a kutyácska beteg, étlenül elpusztul ott az ingoványban?

— Nem pusztult volna el! Majd gondoskodtam volna róla.

— Ugyan hogy? Oda sem mehettél volna többé.

— Majd találtam volna módját . . .

— No de mégis hogyan?

— Hát . . . majd . . . valahogy . . .

Veronkának bizony éppenséggel a legcsekélyebb sejtelve sem volt róla, hogy az a »valahogy« tulajdonképen hát miképen lett volna. De ha ő egyszer mérges volt, akkor csökönyösen elzárta az eszét minden okosság elől, még pedig annál inkább, minél jobban bizonyítgatta valaki az oktalanságát. Jolánka nem vette észre, hogy kár most a dolgot tovább feszegetni; ő, az okos Jolánka, minden áron rá akarta szorítani Veronkát, hogy vallja meg, mennyire hibásan gondolkozik. És ezért így szólt:

— Valahogy . . . valahogy! Azaz, nem tudod magad sem, mit csinálhattál volna.

Mert igazában nem is tehetél volna semmit. De hát, jól van, fölteszem, hogy valami-kép juttathattál volna enni valót a kutyácskának és nem pusztult volna el, hát azután mi lett volna?

— Hát . . . hát megvolna.

— Oh, de együgyü vagy a makranczos-ságodban, Veronka! Örökké az a kutyácska nem maradt volna ott az ingoványban. Hogy haza hozd, azt nem remélhetted, mikor apácska megtiltotta. Jól tudod, hogy az ő parancsa szent-írás. A kutyácska pedig növekedett volna és mert nagy fajta eb, egy szép napon átuszott volna azon a kis vizen és elbolyongott volna világgá, lett volna belőle kóbor eb, melyet agyon vernek. Be köll látnod, hogy Gabika járt el helyesen, te pedig ebben az egész dologban elejétől fogva nagyon együgyü oktondi voltál.

Felelni nem tudott Veronka, de hogy belássa a saját oktalanságát, arra ugyan nem is gondolt haragos indulatában. Sőt még csak mérgesebben dult-fult, mert ime, az derül ki, hogy mindenki Gabikának fogja a pártját, az árulónak!

Csak annál inkább haragudott rá. De nem csak rá, hanem mindenkire. Mert bizonyosan mindenki úgy gondolkozik és beszél róla. Ahhoz pedig szokva volt ugyan Veronka, hogy indulatosnak, csökönyösnek tartásák; de hogy nevensenek rajta és együgyü oktondinak mondogassák, aki hebe-hurgya módon maga sem tudta, mit csinál: ez már türhetetlen. Legkivált pedig mert úgy titokban olyan-formát érzett, hogy igazuk van.

Nincs pedig annál gonoszabb állapot, mint amikor valaki maga is érzi, hogy nincs igaza, de megátalkodottan csak azért

sem akarja megvallani és azt akarná, hogy mások se lássák be, hol az igazság.

Dult-fult az indulatos leányka s legjobb szeretett volna külön egymaga bolyongni, hogy valami tervet főzzön ki, miként torolja meg a Gabika árulását. De ez a vágya nem teljesülhetett, mert Vilma néni így szólt:

— Veronka, téged egyelőre felügyelet alá helyezlek, mert nem bízhatom benne, hogy újra nem jut-e valami helytelen tett az eszedbe. Amikor nem vagy mellettem, Jolánkával vagy Dezsővel fogsz lenni és nem szabad sehová se menned, ahová ők nem mennek. Ugy gondolom, ez eléggé szelid büntetés, mert a testvéreiddel kellemesen eljátszogathatol.

Veronka dureszán bigyesztgette az ajkát. Kell is neki játék!

No, épp ekkor délután a többiek is lusták voltak minden játékra, mert olyan tikkasztó hőség uralkodott, hogy bár mily csekély mozgás után már csurgott a homlokukról a verejték. Volt a kertben tekepálya is, hát tekézéssel kezdtek szórakozni, de mihamar abba hagyták. Jolánka a fák közé függesztett hinta-ágyba heveredett, a többiek pedig a fűbe. Veronka morcosan hallgatott. Dezső és Gabika, egymással szemközt heverészve, egy tekéző golyót guritgattak egymásnak, ami nem volt olyan fárasztó, mint az igazi tekézés. Csak a kis Lilike szorgalmatoskodott: füvekből, levelekből nyakláncot kötözgetett össze a nyulacskája számára.

— Ma van Nyuszikának a neve-napja, mondá komolyan. Megajándékozom.

Nevettek a bohó kicsikén s Dezső vigan jegyzé meg!

— Nagyon czélszerű ajándék. Mert ha nem lesz kedvére, hogy a nyakán viselje,

hát meg is eheti névnap lakomának. Hé, Gabi, hol a golyó? Mért nem gurított vissza?

— Félre gurult amoda, Veronka felé. Én bizony föl nem kelek végette... Pfüh! De borzasztó hőség! Jaj, csak ne volna ilyen meleg!

— Gabika, te is mindig olyat kívánsz, ami éppen nincs meg, szólalt meg a függő ágyból a böles Jolánka.

— Az már csak természetes, vágott vissza Gabika. Minek kívánjak olyat, ami megvan?

Már ez annyira igaz volt, hogy Jolánka nem tudott rá hirtelenében válaszolni. De mert látta, hogy mind nevetnek rajta, azt pedig nem tűrhette, hogy Gabika föléje kerekedjék, hát nem hagyta annyiban.

— Hiába nevettek. Azért mégis hiába való minden ohajtgatás-sohajtgatás arról, hogy milyen idő legyen. Mert nincs emberi hatalom, mely az idő-járáson változtatni tudna.

— Ebben meg neked van igazad, böles hugocskám, szólt a jószívű Dezső. De azért, ha már a nagy hőség miatt unatkozva heverészünk, mulathatunk azzal is, hogy kíválgatunk lehetlent. Nagy kár, hogy már nincsenek tündérek, akik minden kívánságot teljesítenek.

— Hát ha nem tudnánk okosat és helyeset kívánni? veté ellene Jolánka.

— Oh, én tudnék, szólt Gabika. Azt kívánnám, hogy minden kívánságom teljesüljön.

— Buksi! Azzal rosszul járnál, jegyzé meg Dezső. Mert ha teljesítené is a tündér minden kívánságodat ebben a percben, holnap már egyébire vágyódhatnál.

— Nem is úgy van a mesékben, magyarázta Jolánka. A tündérek nem engedik, hogy valaki ilyen furfanggal fogjon ki rajtok. Mindenki tartozik világosan és határozottan megmondani, mit kíván? Ez már aztán nehéz feladat ám, mert ugyan jól meg köll gondolni, mi volna legjobb. Ha már kimondta, mit kíván, később hiába jut valami jobb és okosabb az eszébe.

— No, hát próbáljuk meg, tudnánk-e valami okosat kívánni, indítványozta Dezső. Képzeljük, hogy jó tündérke lebeg itt előttünk és mindenkinek teljesíti egy-egy kívánságát. Kezdjed a sort te, kis Lilikém! Mit kívánnál legjobban?

A kicsike nem is igen gondolkozott, hanem szaporán felelt:

— Oh, én tudom, mit kívánnék, mert már sokszor gondoltam rá. Azt kívánnám, hogy a kedves Vilma néni maradjon mindig itt mi nálunk.

— Lám, ez elég okos kívánság, jegyzé meg Dezső. No, Gabi, rajtad a sor. De jól gondold meg, okosat mondj!

Gabikának azonban egy csöpp kedve sem volt, hogy az eszét megerőltesse ebben a nagy melegben. Ha csakugyan ott lebegett volna a tündérke, akkor talán rászánja magát; de így csak nagyot ásitott és azt felelte:

— Már én csak megmaradok amellet, amit legelőször kívántam: bár csak ne volna olyan nagy hőség, hanem jönne egy jó nagy zápor!

— Oktondi vagy, öcsikém, ha csak ennyi telik ki a fejedből, szólt Dezső. Most te szólj, Veronka!

Veronka eddig egy árva hanggal sem vegyült bele a beszélgetésbe. És a felszólításra

is csak megrázta durczásan a fejét, de nem felelt.

— Ne duzzogj már no, hugocskám! szólt Dezső jószívűen. Bizonyosan volna valami kívánságod.

— Ha volna, hát volna, szólalt meg Veronka mogorván. Nektek mégsem mondom meg.

— Mint ha ugysis nem tudnám, kiáltott fel Gabika nevetve. Azt kívánnád, hogy a Puncsika legyen ismét ott az ingoványban a szigeten.

— No hát igenis, azt kívánnám.

— Nagyon okosan! évelődött Gabika. Hogy a szegény kutyácska ott pusztuljon el éhen, betegen.

... A FEJÉHEZ KAPOTT.

— Még csufolódol, te áruló? No megállj! Az indulatos leányka egészen bele vörösödött nagy haragjába. Hirtelen fölkapta a keze ügyében heverő tekéző golyót és teljes erővel dobta Gabika felé... azaz, így akarta; de félig fekvő helyzetében nem úgy dobott, ahogy akart. A következő pillanatban hangos sikoltás hallatszott... a kis

Lilike a fejéhez kapott és nyomban rá hanyatt dőlt, aztán halott-haloványan, mozdulatlanul terült el.

A többiek hirtelenében alig tudták, mi történt. De a következő pillanatban Dezső és Gabika már felugrottak, Jolánka kiszökönt a hinta-ágyból és mind oda térdeltek az ájultan fekvő kicsike mellé.

— Lilike! Édes kicsike! Szólj!

Nem szólt az. Hanem a halántékán nagy kék folt mutatkozott.

— Oh te gonosz Veronka! kiáltott fel Jolánka. Megölted! Megölted a kis angyalkánkat! Oh gonosz, gonosz teremtés!

Veronka eleinte meredten bámult oda s úgy állt ott, mint a kő-szobor. Láttá, tudta, mi történt, de szinte hinni sem bírta. Lilikét, a kedves kicsikét, akit ő is anynyira szeretett, az ártatlan Lilikét sujtotta le! És talán megölte?! Nem... nem... az lehetetlen!...

Megmozdult, hogy oda rohanjon. De ekkor Dezső már ölbe fogta az ájult gyermeket és így szólt:

— Beviszem... Jolánka, Gabi, szaladjatok előre, értesítsétek Vilma nénit... Küldjön rögtön orvosért!

Jolánka és Gabi futva futottak, Dezső is lehetőleg gyorsan vitte az eszméletlen kis leánykát. Veronka egymaga maradt ott és merően bámult utánuk. Már el is tűntek s ő még folyvást ott állt, mint ha a földre gyökerezett volna a lába. A feje kábult volt, a gondolatai össze zavarodtak s egész testében reszketett.

Meddig állt ott, maga sem tudta. Végre mégis csak meg köllött mozdulnia, mert erős szél kerekedett, fekete felhők kezdtek tornyosulni s egyszer-másszor villámlott is. Lassan, habozva ment befelé, meg-megremegve, ha arra gondolt, hogy mit fog majd oda benn hallani Lilikéről. A lépcsőnél halkán suttogva, aggódó képpel álltak a cselédek és haragos pillantásokat vetettek reá. Lesütött fejjel sompolygott el mellettök (Lásd a képet a czimlapon.), és nem mert tőlük kérdezősködni.

A folyosón habozva állt meg. Benyisson-e Lilikéhez, hogy megtudja: él-e vagy meghalt?

(Folytatása következik.)

T E J.

»Csak tejet igyál te, Málcsi!«
Parancsolja doktor bácsi.
Apa mama is ezt mondják —
S ha nem iszom, belém ontják.
De az oka valj mi lehet
Hogy itatnak velem tejet?
»Csak te igyád, kicsi lányom!«
Jól van, iszom hát, nem bánom.
»Beteg voltál — ez gyógyít meg!...
Nesze... mind egy esőpigy idd meg.
És én iszom, addig iszom,
Amíg bizony gömbbé hizom.
Ha ez így tart soká, oh Ég!...
Kis cziczává változok még.

CZINCZI ÉS TÜSKÉS.

— Állatmese. —

EGYEDÜL maradt otthon Czinczi urfi. Ez nem lett volna baj; de nagyon éhes is volt, az pedig kellemetlen állapot. Igérte ugyan egér-mama, hogy majd hoz az ő számára is harapni valót. De mikor volt

ták magukat, melybe ablak-forma nyíláson özönlött be a külső világosság. Egy mélyedésben mohából készített pad volt, előtte kőasztal, ezen meg kő-korsó.

— Ime, igazat mondott a mi emberünk, szólt Béla. Itt az asztal is, a pad is, amelyet említett.

Az ablak-nyíláshoz lépett s gyönyörködött a remek kilátásban.

— Jaj de szép innen a magasból aláttekinteni! Nézd Karesi, mily tisztán láthatni innen a hegyeket és milyen kedves ez a kis falu alattunk! Amott emelkedik a vén Sátán-szikla! Ott van Zoltán. Valjon mit csinál most?

— Lehet, hogy ő onnan felülről épp ide néz, csak hogy nem sejtji, hogy kedves öcsese farkas-szemét néz vele. Hahaha!

Jó ideig pihentek, azután folytatták utjokat. Béla ment elől, a gyertyával világítva mögötte jövő társának. Egyszerre csak azt érezte, hogy elfogy lábai alól a föld, nagyot sikoltva zuhant valami mélységbe. A gyertya e-közben kialudt, teljes sötétség fogta őket körül.

— Ügyetlen! kiáltott fel Karesi. Mért nem néztél a lábad alá? Keresd meg a gyertyát és gyujtsd meg!

— Jaj a lábam, jaj a lábam! jajgatott Béla. Eltört a lábam!

— Ej, dehogy tört el! szólt Karesi. Ne kényeskedjél, hanem gyujtsd meg a gyertyát. Mozdulni sem tudok a sötétben.

— Hogyan gyujtsam meg, mikor nálad a gyújtó?

— Igaz. No, majd meggyujtok egy szálát, te meg nyujtsd fel nekem a gyertyát!

Meggyujtott egy szálát s annak a világánál látta, hogy Béla egy jókora mélyedésbe bukott.

— Nyujtsd fel a gyertyát!

Béla össze szedte minden erejét, hogy fájdalmát elnyomva, lábra állhasson; de úgy sem érte el a feléje nyujtott kezét.

— Így nem boldogulunk. Várj csak, van nálam madzag, azt leeresztem, kösd rá a gyertyát, én majd felhuzom.

Így is történt. Karesi meggyujtotta a gyertyát s most már bátran mozoghatott. Tanácskozni kezdtek.

— Mit csináljunk? Mit kezdjek veled? szólt Karesi. Föl nem tudsz mászni, így hát legokosabb lesz, ha keresek valakit, aki innen kisegítsen.

— Jaj, ne hagyj itt egyedül! könyörgött Béla.

— Ne hagyjalak itt! kiáltott durván Karesi. Hát kapaszkodjál ki! No, ugye most hallgatsz? Talán össze tett kézzel várjuk, míg valaki ránk akad? Arra ugyan várhatnánk! Mennem köll. Magad szerezted a bajodat. Köszönd meg, hogy segítségért sietek.

— Menj hát. Csak aztán siess vissza!

— Hogy ne! Hanem add ide az erszényedet, mert esetleg pénzre lehet szükségem. A madzag ismét megtette utját és a tárcza a Karesi zsebébe vándorolt.

A gyertya-világ mind meszebbre távozott, végre eltűnt. Béla egyedül maradt a sötét-ségben.

Lába nagyon fájt, de mégis örömmel tapogatta ki, hogy eltörve nincs, csak erős zuzódást szenvedett. Gondolatai ide-oda csapongtak. Egyszerre csak vissza szálltak az édes anyjához, aki olyan szerető gonddal ápolja, neveli. Ha tudná, milyen elhagyottan, gyámoltalanul fetreng itt a sötét barlangban! De nem, ne is tudja meg soha! Ha Karesi vissza tér, segítséget hoz, kiszaba-

ditják innen, akkor, bár milyen nehezen is, de elvánszorog az állomásra, hogy a vonat el ne mulassza. Mert ha idején haza nem érne, édes anyja halálra rémülne. Milyen rossz fiu is volt ő! Most már belátja. Mért is hallgatott Karesira? Lám, Isten megbüntette. Miért köllött csalnia, hazudnia? Zoltánnal is eljöhett volna ide, édes anyjok tudtával és engedelmével.

Milyen lassan telik az idő! Karesi talán már vissza is jöhett volna. Én édes Istenem, mi lenne, ha Karesi álnokul cserben hagyná?...

Karesi csak nem jött, Bélának az aggodalma nőttön nőtt. Innen ki nem tud mozdulni; de még ha tudna is, tejjes sötétség van körülötte, merre fordulna? De nem! Hová is gondol? Olyan alávaló nem lehet Karesi...

Az idő mult. Mulását sem a nap nyugta, sem órák ütése nem jelezte Bélának, kinek a szive egyre hevesebben dobogott és szorongott a rémülettől. Fogai össze verődtek a hidegtől, mely ellen könnyü ruhája nem védte meg.

Érzékeit megfeszítve figyelt, nem hallé neszt, mely emberek közeledését jelentené. Semmi! Hangtalan sötétség körülötte, mint ha sirban lenne. Rémes volt a csend! Nagyot kiáltott, hogy hangot halljon, ha csak saját hangját is. Kétség fogta el a szivét. Karesi elhagyta! Itt köllene már lennie. Mi lesz most már vele? El köll vesznie, mert mikor jön ide valaki véletlenül?!

Kétségbe-esésében megfeszítette minden erejét és noha sajgott a lába, fel akart kapaszkodni a meredek szikla-falon. Nem sikerült.

Éhen fog halni! És édes anyja soha sem tudja meg, hova lett a fia!

— Anyám, édes jó anyám! kiáltott fel és félig ájultan rogyott össze.

— Itt köll neki lennie. erről hallottam a kiáltást, szólt egy vasuti munkás egy másik embernek.

— Fogunk keresni az ifiur, mig sag megtanálvi, szólt a másik és kézi lámpásuk világánál előre siettek.

— Vigyázz, Pável, szólt az előbbi. Itt valahol kell lenni annak a mély üregnek. Bele ne essél!

— Ifiur, ifiur! kajabálja már egyszer, hol maga vam?

A hang elhatolt Béla füléhez. Eleinte alig eszmélt, de lassankint tudatára jött helyzetének és megértette, hogy segély közeledik.

— Itt vagyok! Ide, ide! Segítség! kiáltá.

— Ahá! Én hallok az ifiur!

Pár percz mulva már látta Béla a világgosságot és az embereket a feje fölött.

— Kötelet fogunk leereszteni, kösse a derekára, fogózzék jól bele, és fel fogjuk huzni, szólt a vasuti munkás.

Már akkor lenni is volt a kötéel vége. Béla a derekára kötötte, jól megfogózott és aztán lassan felhuzták.

— No, hála Istennek, nincs vam baj, örvendezett a jó Pável.

— Hát Karesi? Hol van? kérdé Béla körülnézve.

— A másik fiatal ur? Az haza menni, felelt Pável.

— Elment?

— Igenis, ifiuram, szólt a vasuti munkás. Kevéssel a vonat indulása előtt egy fiu rohant lélek-szakadva a pályaház felé. Gyorsan jegyet váltott és a vonatra ugrott.

Pávelnak, aki ott ácsorgott, kiáltott valamit, de hogy mit, azt én nem érthettem a távolság miatt. A vonat pedig elrobogott. Pável hozzám sietett és elmondta, hogy valaki szerencsétlenül járt a barlangban, jöjtek velem ide, hogy megszabadítsuk. Hát eljöttünk. Csak hogy nagyobb baj nem történt!

— A jó Isten áldja meg magukat! rebegte Béla hálásan.

De aztán egyéb is ötlött eszébe. A vonat elrobogott! És Karcsi elhagyta! Pénz nélkül, idegenek könyörületességére!

— Már elment a vonat? kérde halk hangon. Istenem, hogy jutok hát Fenyőligetre vissza?

— Az ifiur vam fürdő-vendíg a Fenyőligetba? Oh, gondolta én azt. De a vonyat elmenyi, ma már nem tudnyi haza utaznyi.

— Oh Istenem! Mi lesz édes jó anyámmal ha nem jutok haza! kiáltott Béla zokogva.

— Menjünk innen, siessünk ki a szabdába! szólt a munkás.

— Támaszkodja ifiur Pávelra, szólt Pável. Vam neken erős karja, lába, elbirok az ifiur.

Béla a fájó lába miatt csak lassan haladhatott. Mikor kiértek, a nap éppen lenyugodni készült. Béla térdre esett és sirt:

örömeben is, bánatában is.

— No, ne sirja az ifiur. Pável befogja lovacska és viszi ifiur a mamájához.

Béla a nyakába borult az egyszerű parasztnak és könyezve köszönte jóságát.

— Még csak meg sem jutalmazhatom fáradozásukért! De nem maradok adósuk, azt ígérem.

Inkább vitte, mint vezette Pável lefelé a hegyoldalra. Lenn a munkás elbucszott tőlök, Béla pedig Pávellal a faluba tért. Szegényes ház előtt állott meg Pável és bevezette ven-

dégjét az egyszerű szobába, leültette és nem sokára egy pohár tejet meg fekete kenyeret helyezett eléje az asztalra. Béla derekasan hozzá is látott az egyszerű oszonához.

AZ ELMARADT KÖSZÖNTŐ. (Lásd az 170. lapon.)

Negyed órával később felültek a Pável fakó szekereire, melyet egy sovány gebécske vont nem éppen nagyon gyorsan. De mégis csak haladtak.

— Oh, hogy háláljam meg jóságát! szolt Béla meghatottan.

— Vagyom én jó zember, segitenyi kell felebarát.

— Az Isten áldja meg jó szívéért!

Fél óráig haladhattak, mikor szemközt hintót láttak közeledni. Béla feszült várakozással nézett és sejtelve valóra vált: övéit ismerte meg, akik megtudván, hogy nem Zoltánnal töltötte a napot, keresésére indultak.

— Zoltán! Édes anyám! kiáltott Béla örvendezve.

Zoltán lesegítette a kocsiról.

— Ennek a jó embernek köszönöm menekülésemet, szolt Béla Pávelre mutatva és röviden elmondta, hogyan járt.

Váryné kezét nyújtá ez egyszerű parasztnak és megindultan szolt:

— Köszönöm a szivességét! Megmentette a fiamat.

— Szivesem tetem. Nekem is vam klappez... fiu... tudog én, hogy szomorúság, ha klappez bajba kerüli.

Hiába szabódott a jó Pável, Váryné gazdagon megajándékozta és jó kívánatok között váltak el.

Béla aztán utközben részletesen elbeszélte kalandját és így végzé:

— Szégyenletesen viselkedtem már régóta, de most meg is lakoltam. Oh édes jó anyám, meg tudsz-e nekem bocsátani? Zoltán óva intett számtalanszor a Karsai társaságától, de nem hallgattam reá. Utól is ért a büntetés! De ígérem, hogy soha,

soha sem leszek többé engedetlen és hazug, csak most bocsássanak meg nekem!

A bocsánatot megkapta, de ő is hiven beváltotta ígéretét. Karesival szóba sem állt többé, ellenben Piroskától bocsánatot kért, csakhamar igazi jó barátságot kötött vele és örömetst volt a kedves okos leányka társaságában. Békés egyetértésben, vidáman játszottak, mulattak most már mindnyájan mindig együtt és ha dicsérték Bélát, hogy mennyire előnyösen változott meg, ő félig mosolyogva, félig komolyan felelé:

— Elég volt ám egyszer benn rekedni a lizkovai barlangban!

KOCZKA-REJTVÉNY.

— Balról jobbra és fölülről lefelé olvasva egyazon értelmet adja. —

D	A	K	K	K	= madár;
D	S	S	S		= magyar város;
A	A	A			= méhek tanyája;
S	A				= a vevés ellenkezője;
A					= mássalhangzó.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó.“

Elbeszélés. Irta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 9-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Pálma.

Helyesen fejtették meg: Krámer Irénke, Poór Erna, Scholtz Aranka, Kövesi Jenő, Jákó Margit és Micziike, Brauner Iván, Pfalz Janka, Klein Regina és Mariska, Kerekes György, Márkus Jancsi, Jurenka Irén, Beke Berti és Gyula, Biró testvérek, Feledy Károly, Fuchs Zoltán, Szvétek

Honka, Ofner György, Löderer Elza, Sárffy Jolán és Jenő, Csongrády Honka és Attila, ifj. Metzger Ede, Háry Irén és Juliska, Löw Sándor, Herczeg Tima, Mérey Dalma, Materny Róza, Darvai Kálmán, Kiss Margitka, Cselkő Gizi, Winkler Tibor, Szakáll Paula, Altstock Hugo, Lengyel Margit és Kálmán, Ágfalvi Endre, Tomka Olga, Valler Józsi, Pap Lilike, Garai Lujza és Mariska, Schuch Ilus, Léway Lilly, Ybl Ida és Márta, Hertelendy Bandi, Kerpely Bruno, Popper Edith és Ella, Kovács Mariska, Fáber Riza, Szántó Olga és Ernő, Bierbauer Virgil, Sándor Kató, Klein József, Ferencz Pál, Bayer Anti, Roboz Atala és Elza, König Jenő, Szilágyi Ernő, Soltész Juczika, Hoffmann Valika és Elemér, Fürst Sári és Magda (? Mari? Márta? Nevet tisztán és egészen kell kiírni. *F. b.*), Csépanyi Béla, Ujhelyi Gabriella, Sinkovits Clarisse és Ilma, Kovács Bertuska, Adler Erzsike, Véghelyi Lajoska, Jantsits Jolán, Tibor és Bandi, Purgly Alice, Veress Gizi és Józsi, Dominigg Honka és Erzsike, Kazy Péter, Neumann Frida, Polgár Anna, Sándor Béla, Szmracsányi Miczi és Máli, Elek Mariska, Ragályi Etuska, Kummerer Paula, Haksch Mariska, Reich Ernő, Schnabel Jani és Béla, Jörg Mariska, Medveczky Gyurika és Sándorka, Hauer Dora és Ernő, Kovács Irén, Nagy Lenke, Vilma és Ernő, Somogyi Jolán és Jenő, ifj. Kovács Ede, Ruhig Flora, Ranschburg Béla, Orbán Sárika és Károlyka, Szücs Böske, Vachott Ida, Koós Miczike, Mándy Gizella, Temesváry Laczika, báró Ambrus Antoinette, Ljubibratic Roli, Haala Irma, Szentirmai Imre, Hirsch testvérek, Hatschek Adrienne és Jeannette, Réz Lola, Winkler Tibor.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Szvetek Honka, Kalocsán*, kinek a jutalom-könyvet (*„Ifjusági emléklapok”*, költemények és elbeszélések, az ifjuság számára gyűjtötte *Füßy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* LXI. köt. 8-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szilágyi Ernő, Ferencz Pál, Bayer Anti, Kilczér Gyula, Fellegi Vilmos, Bierbauer Virgil.

— Olvassátok! —

*

Forgó bácsi tíz parancsolata.

1. *Leveled papirosa sima szélű legyen és tiszta.*
2. *Irkából tépett papirosra levelet ne írj.*
3. *Levelet be ne porozz, be ne poczázz.*
4. *Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.*
5. *Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfajítás, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.*

6. *Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, pótló számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj hozzám, a szerkesztőhöz.*

7. *Leveled papirosa ne legyen rikoltó színű, se illatos.*

8. *Csak fekete tentát használj írásra.*

9. *Ismeretlen s csakis családi körben járatos becéző nevet ne használj.*

10. *A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: **Forgó bácsinak, a „Kis Lap” szerkesztőjének.***

Aki e tíz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik. *F. b.*

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ferencz Pál. Sebj, ha nem is irtál. Csak ha szorgalmasan olvastad a *»Kis Lap«*-ot és kedved télt benne. — **Kerpely Bruno.** Kivüled még jó pár ezeren kérdezhetnék ugyanazt, de ezer kérdésre is csak egy lehetne a válaszom: biz' én nem tudom, hogy a szerencse miért nem kedvez ennek vagy annak. — **Haksch Mariska.** A könyv dolgában a kiadó-hivatalhoz kell fordulnod. Ezt már sokszor olvashattad a *»Kis Lap«*-ban. — **Jörg Mariska.** A kedvezmény-könyv minden félére jár. Aki negyedévenként fizet elő, minden második negyedévben részesülhet a kedvezményben. — **Györgyi Andris.** Itt Budapesten is láthatok másodhajtású lombot sok körüti fácskán. Sőt a Margitszigetnek egy-egy kisebb gesztenyefája újból tűzött fel néhány virágfürtöt. Hanem azért bánatos öröm ez, mert hiába... az ősz mégsem tavasz. — **Vangya Istvánné.** Csakugyan ajálhatok egy elemi leány-iskolát, mely az idén nyílt meg (Andrássy-ut 83.) Bizonyítványai állam-érvényesek. Vezetője Szász Irén, egy kiválóképen minősített tan-erő. Iskolája a községiéknél egy fokkal magasabban áll. Evi tandíj 30 frt., mely összeg részletekben is fizethető. Az iskola magas földszint van, tágas, világos helyiségekből áll, bejárata előtt szép kerttel és kerthe nyíló ablakokkal. Mariskáját igen jó helyre, gondos kezek alá juttatja. — **Dr. Sz. O.** A hosszas betegség és távoljárás nemcsak magyarázza, de ki is menti a mulasztást. A körülmények kedvezőbbre fordulván, gondomat a minapira is kiterjesztem. Köszönetemet a megismételt kedves küldeményért. — **Kilczér Gyula.** Csak nem kényszeríthetem válaszra azt, aki válaszolni nem akar? — **Csikos Béla.** A vakok kézügyességét bizonyítja az a hosszú jegyzék is, mely kefe- és kosár-készítményeik árát hirdeti. Meggyőződhetek

felőle, ha egyszer a Luther-utca 1. sz., a Kaplony-u. 1. sz. a Király-u. 6. sz. házában levő elárusító helyek előtt megálltok. Ha telik, s ha van rá szükségtek, vásároljatok is ott, mert boldogtalanokat jut fölsegítenetek vele. — **Rajner Jolán és Ella.** A »Forgó bácsi irkái« rég elfogytak már. Meglehet, hogy május 2-án költ leveletekre, mely most vetődött elém, már annak idején ment válasz. De inkább megismételem, semhogy válasz nélkül maradjatok. — **Engel Ella.** A beküldött 40 fillért mire szántátok? — **Ifj. Csoma Imre.** A küldeményekre ebben a rovatban felelek. Külön levél-írásra nincs érkezőm. A becsatolt 10 fillért a szegény gyermekek részére juttatom. — **Probstner Arthur.** A te történetkéid olyan kurta, mint annak a nyuszinak a farka, amelyről a mese szól. Rendkívüli abban nincs, hogy a kis nyul rákap a tejeskére. Felőtt medvét is foghatsz vele. — **Ragályi Etuska.** Örömmel veszem tudomásul, hogy a »Kis Lapot« te is rajongva szereted. — **Fellegi Vilmos.** Gyöngécskék biz' azok. — **Szmrecsányi testv.** Érdeklődve olvastam kellemes soraitokat. — **Hefty Mariska.** Köszönöm a havasi gyopárt, mellyel egy nagy költő kicsi szobrát ékesíttetem föl. — **Pista.** Ez csak az egyik neved. Mig mind a kettőt a megfejtéssel együtt be nem küldöd, megfejtésedet olybá veszem, mint ha hozzám se érkezett volna. — **Ranschburg Béla.** Tessék a koczka-rejtvényt olvashatóan megszerkeszteni s így beküldeni. Elég minta ad utmutatást erre. — **Csepány Béla.** Már hogy volna a napa férfi-személy? Am azért egyik rejtvényedet besoroztam. — **Pruzsinszky Gábor.** Örömmel nézek első leveled elé. — **Hirsch testv.** Azt a várost is agyonrejtvényezték már mint Fél-egyházát. A másik rejtvény első betűjét német i-nek fogja nézni minden megfejtő, mivel maga a név, amelyre vonatkozik, nem elég ismeretes arra, hogy más irányba terelje a keresőt. A lakás-változást a kiadó-hivatallal közöljétek, mint amelyre tartozik. — **„Ujdonsült gymnazista.“** Ügyes vers, de vezedelmes, mert mint a Pista, azonképen cselekedne nem egy nagyoskodó kisdiaák. A másik versikét besoroztam s a kutya-veszedelemhez képecskéket rajzoltatok. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Boncz Edith (Nagy-Kanizsa), valamint *Kerpely Brunó* (Budapest, Andrassy-ut 83. sz.) a nekik küldött képes levelező lapokat szívesen viszonozzák hasonlókkal. — *Follinus Mulike* (Budapest, II. ker., Szemlőhegy-utca 17. sz.) képes levelező lapokat szeretne váltani Mérey Agostával és Dalmával, Purgly Alice-szal, Thalý Florence-szal, Kontúr Noémivel, Komlós Magdával és Mäder Hedviggel s kéri őket, hogy e végből közöljék vele címöket. — *Kovácsy Berta* (Tasnád-Szántó) képes levelező lapot ohajt váltani Apáthy Ilonkával és Purgly Alice-szal. — *Adler Erszike* (Galgóc)

pedig Geyer Stefikével és Ybl Idával. — *Rajner Jolán Ybl Idával s Rajner Ella Ybl Mártával* szeretne levelezni (Bdpst, V. Klotild-u. 6.) s kéri az *Ybl* test. szabatos címét.

Előfizetési felhívás

KIS LAP

október—decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése meg ne akadjon. Az új évnegyed a »Kis Lap« most folyó 61-dik kötetének folytatató és befejező részét fogja nyújtani, gondosan előkészített érdekes és változatos tartalommal, művészi rajzokkal. Érdekfeszítő **hosszabb elbeszélés** mellett újra bevonul vig tréfáival **Roszsont Ferke** is, a jó kedvű pajtás és minden szám közöl kisebb **beszélyeket, meséket, ismeretterjesztő cikkeket és költeményeket**, szép rajzok kíséretében. A régi rendes rovatok továbbra is megmaradnak; a rejtvények megfejtői közt minden héten **jutalom-könyv** kerül kisorsolásra, az év végén pedig külön **jutalom-kisorsolás** lesz a legszorgalmasabb megfejtők között.

Ervényben lesz továbbra is a **rendkívüli kedvezmény**, melyet a »Kis Lap« olvasói élveznek, hogy minden félévi előfizető **ingyen** kap egy értékes könyvet.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	2 korona.
Fél évre	4 „
Egész évre	8 „

Az előfizetési pénz, korona-értékben, legcélszerűbben postai-utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-palota) intézendő.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.